Kivy

1. kapitola

Sedím pri tmavom malom okne, vonku fúka studený a prudký vietor. Blíži sa búrka. Na zem padajú prvé dažďové kvapky. Dažďové kvapky mi pripomínajú príbeh... jeden príbeh...

Ten príbeh sa začal pri jednom dievčati, volalo sa Kivy Becková (Beková).

Bola vysoká a mala nádherné oči - veľké a uhľovočierne. Boli to tie najkrajšie oči na cééélom svete. Mala krásne ryšavé dlhé a kučeravé vlasy. Bývala iba s babičkou. Jej rodičia sa stratili, keď bola ešte malá. Už je to osem rokov... Okrem babky nemá nikoho, iba dve kamarátky: Izabelu (Izu) a Ester.

Iza: malá, širšia, má krátke čierne vlasy a nosí okuliare.

Ester: vysoká, má blond vlasy a pehy.

Všetky tri sú štvrtáčky.

Raz po obede sa v parku hrali na slepú babu. Kivy bola slepá baba, roztočila sa a spadla na zem. Otvorila oči, ale pred sebou nevidela to, čo pred chvíľou, ale niečo úplne iné. Pred sebou videla lúku plnú tulipánov.

Dotkla sa jedného kvetu a lupene sa premenili na nádherných žltých jagavých motýľov. Kivy videla, že motýle odlietajú a rozhodla sa ísť za nimi. Išla a išla. Po chvíli motýle zastali pri rieke, aby sa napili z brehu kvapiek vody. Keď sa motýle napili vody, ich farba bola úplne iná. Motýle už neboli žlté, ale tyrkysové ako rieka. Kivy bola z toho prekvapená, lebo také niečo ešte nikdy nevidela. Však samozrejme, že také niečo ešte nikdy nevidela. Lebo nebola v

dedinke Častkovce, v ktorej býva a chodí do školy, ale bola na inom mieste, bola v zázračnom svete s názvom Secret (Sikrit). Je to magický svet plný kúziel a zázrakov.

Motýle začali pomaly odlietať a Kivy ich nasledovala. Začalo sa stmievať a pršať. Motýle sa ukryli do blízkeho lesa. Kivy išla za nimi. Vošli do Čierneho lesa a išli rovnou cestou. Po chvíli odbočili doľava a zastavili sa pri vysokom strome. Kivy bola unavená a oprela sa o kmeň stromu. Sadla si na zem a ohrievala si ruky a začala zaspávať. Motýle si posadali na konáre a zaspali tiež.

Ráno keď sa zobudila, pozrela sa na strom. Na strome rástli namiesto plodov ceruzky. Načiahla sa ku stromu a odtrhla si jednu ceruzku. Na kamienok s ňou nakreslila žabku a tá po chvíli ožila. Stala sa z nej ozajstná žaba. Kivy skríkla od strachu. Veľmi sa naľakala, lebo také niečo ešte nikdy nevidela.

Žabku pomenovala Magdalénka. Strčila ju do vrecka a vybrala sa po chodníčku. Zrazu počula:

„Áu, zmačkla si mi nohu!"

Kivy sa začudovala, kto to hovorí. Pozrela sa vľavo, pozrela sa vpravo, aj hore a dole, a nikde nikoho nevidela. Potom sa z vrecka ozvalo:

„Kto ma strčil do vrecka?"

Pozrela do vrecka a zbadala, že žaba vraví:

„Ahoj, ako sa voláš? A prečo si ma dala do vrecka?"

Kivy jej odpovedala: „Volám sa Kivy. A odkedy zvieratá rozprávajú?"

Žaba sa znovu ozvala: „ Veď to je normálne, že rozprávam. Prečo by som nerozprávala?"

„No, u nás žaby nerozprávajú." namietla Kivy.

Žabka s Kivy sa rozprávali, až kým nezbadali, že je večer.

Rozmýšľali, kde prespia. Z diaľky uvideli malú jaskynku. Vošli do nej a zbadali veľkého medveďa.

Medveď sa ich opýtal: „Kto ste a čo chcete?"

Odpovedala Kivy: „Ja som Kivy a toto je moja kamoška Magda. Môžeme tu cez noc prespať?"

Medveď s tým súhlasil. Predtým, ako si ľahli Magda a Kivy, dostali hlad. Kivy napadlo, že skúsi ceruzkou nakresliť jedlo na stenu. Možno sa premení na ozajstné tak, ako sa to stalo s Magnou. Kivy mala chuť na chlebík. Magda mala chuť na tučnú muchu a medveď na čučoriedky s malinami. Všetci sa tak nažrali, až z toho zaspali.

Napísala a nakreslila: Ema Sevaldová, 5.A